

Men det, der er min væsentlige pointe, er, at vi dengang førte en politik, der var bred enighed om, som Socialdemokratiet støttede, og som bl.a. fik den tidligere socialdemokratiske justitsminister Ole Espersen til at erklære til Kristeligt Dagblad den 25. juni 1992, at der ikke var grund til at kritisere regeringens manglende tilstedeværelse ved mødet med Salman Rushdie. Så udtryk som hykleri har det måske med at vende tilbage og ramme den, der bruger dem, hr. statsminister.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg bemærkede også, at statsministeren understregede i sin tale, at den tidligere regering ikke havde nævnt menneskerettighedssituationen over for Iran, og det vil jeg gerne dementere. Statsministeren har jo også været så venlig at fortælle Folketinget om mit besøg i 1992 i Iran, og her kan jeg referere fra Folketingstidende 1991-92, spalte 1970, hvor jeg meddeler Folketinget, at ved møderne med vicepræsidenten, viceudenrigsministeren og genopbygningsministeren understregede jeg som følge af menneskerettighedssituationen i Iran den betydning og vægt, menneskerettighederne tillægges i dansk udenrigspolitik. Det blev også slået fast, at en forbedring af menneskerettighedssituationen var en forudsætning for en udbygning af Danmarks og efter min opfattelse også de øvrige EF-landes relationer med Iran. Så hermed er det altså dementeret, hvad statsministeren sagde for et øjeblik siden fra Folketingets talerstol.

Jeg synes også, det er interessant at bemærke, at der ikke på noget tidspunkt, da vi havde KVR-regeringen eller KV-regeringen, blev taget nogen initiativer her i Folketinget med henblik på at ændre den danske Iranpolitik. Og hvorfor gjorde man ikke det? Jo, fordi man var enig i den. Og derfor bør man her i debatten forholde sig til dansk Iranpolitik i dag og til den virkelige situation. Hvorfor handlede statsministeren ikke, dengang han kunne have handlet og vist omverdenen, at også vi stadig arbejder for ytringsfriheden og vil kæmpe for ytringsfriheden?

Annette Just (FP):

Jeg lyttede intenst til statsministerens besvarelse før og noterede mig, at statsministeren hoppede over, da han skulle kommentere det, jeg havde sagt, og derfor jeg nødt til at gentage mit

spørgsmål, fordi vi meget gerne støtter dette forslag om motiveret dagsorden.

Mit spørgsmål var: Skal vi nøjes med at lade denne motiverede dagsorden gælde for Iran på grund af Salman Rushdie-affæren, og fordi regeringen var ved at glide i fetaen, eller hvad man vil kalde det? Eller skal vi prøve at være en anelse seriøse i vores udenrigspolitik, og vil regeringen i så tilfælde være enig i at udvide dagsordenen, så den kommer til at gælde for alle de lande, som undertrykker sine politiske modstandere og sine religiøse mindretal og udviser mangel på respekt for demokrati, menneskerettigheder og ytringsfrihed, så Danmark ikke vil støtte de lande mere? Jeg prøvede at spørge, om ikke i det mindste ulandshjælpen kunne blive hægtet op på det her, for så var vi nået meget langt.

Torben Lund (S):

Det, der kalder mig herop til en forhåbentlig ikke alt for lang anden runde, er, at det er den eneste mulighed for at komme til at tage ordet til hr. Uffe Ellemann-Jensens indlæg. Jeg synes i øvrigt, det var et usædvanlig afdæmpet indlæg fra hr. Uffe Ellemann-Jensen, og det skal der da lyde en kvittering for.

Når hele diskussionen om Iranpolitikken har afspejlet sig så kraftigt her i dag, hænger det jo sammen med, at man fra den borgerlige oppositions side har brugt mange kræfter i de seneste dage på at udstille den nuværende regering som en regering, der ikke fører en seriøs Iranpolitik. Derfor har det været magtpåliggende for os at få fastslået, hvor stor hr. Uffe Ellemann-Jensens indsats egentlig var i Iranpolitikken, da hr. Uffe Ellemann-Jensen selv sad som leder af Udenrigsministeriet.

Jeg har her i formiddag gennemgået forskellige citater, der afslører den uvilje, hr. Uffe Ellemann-Jensen havde med hensyn til f.eks. at mødes med Salman Rushdie, og jeg synes, det var meget interessant, at udenrigsministeren i den første del af sit svar kunne oplyse, at den oplysning, hr. Anders Fogh Rasmussen gav i formiddag om, at man også skulle have taget spørgsmålet om Salman Rushdie op på FN's generalforsamling, mens man havde ansvaret for Udenrigsministeriet, ikke var rigtig.

Udenrigsministeren oplyste, at første gang, denne sag blev alvorligt behandlet på FN's generalforsamling fra dansk side, var i september 1994. Så det er altså ikke rigtigt, som det blev oplyst i formiddag, at hr. Uffe Ellemann-